

'Mijn wil, dát is mijn kracht'

Een klassieke femme fragile die ijzersterk op het toneel is, dat is Karina Smulders (25). Binnenkort is ze te zien in de film *Ik omhels je met duizend armen* en in het stuk *Perfect Wedding*, bij Toneelgroep Amsterdam. 20 Vragen aan dé nieuwe Nederlandse acteerbloei.

INTERVIEW PATRICIA VAN DEN BROEK . FOTOGRAFIE FEMKE REIJERMAN
HAAR & MAKE-UP RITA SERANO . STYLING ANTOINETTE DEGENS

Met Karina Smulders (25) gaat het lekker. Héél erg lekker. Ze is nog maar net afgestudeerd aan onze hoofdstedelijke Toneelschool en staat al een tijdje – als jongste lid van Toneelgroep Amsterdam – op de planken naast gerenommeerde acteurs als Roeland Fernhout en Hans Kesting. Daarmee schudt Karina meteen het imago van soapie van zich af (toen ze nog op de Havo zat, speelde ze Lotje in *Onderweg Naar Morgen*). Karina: 'Ik had me ingeschreven bij castingbureau Harry Klooster en werd gebeld of ik auditie wilde doen voor die rol. Braaf leerde ik de tekst uit mijn hoofd en nam de trein naar Amsterdam. Tijdens die auditie deed ik maar wat. Ik had geen idee. Toch kreeg ik de rol.' Geweldig, vond ze. Al stond ze stiekem te popelen om naar de Toneelschool in Amsterdam te gaan, waar ze nog geen auditie mocht doen omdat ze te jong was. Dus werd het soapen, ter overbrugging. Leerzaam en leuk, maar na een jaar vertrok ze toch naar Amsterdam. 'Toneel was mijn droom. Op een podium staan, terwijl er live duizenden mensen naar je kijken. Dat leek me pas echt magisch.'

1. Uit wat voor nest kom je?

'Ik ben opgegroeid in Utrecht, in een open gezin én met het idee dat je eigenlijk iedere week 'n boek moet lezen. Mijn ouders zijn beiden leraar Nederlands en houden erg van boeken. Mijn vader las mij en mijn zusje altijd voor als we naar bed gingen. Dat deed hij totdat ik een jaar of twaalf was. Uit *Kees de jongen*, want dat was zijn lievelingsboek. Dan gingen we gezellig op het bed van mijn ouders liggen en na het voorlezen vertrokken we slaperig naar onze eigen kamer.'

2. Vader- of moederskindje?

'Ik lijk het meest op mijn vader. We houden van dezelfde dingen. Als mijn vader vroeger boodschappen ging doen, dan kwam hij altijd nét iets later terug. Had hij nog ergens

in een kroeg koffie gedronken en de krant gelezen. Zo ben ik ook. Daar kan ik van genieten. Zit ik op een terras en hoor ik allemaal mensen om me heen praten. Dan ben ik alleen, maar niet écht. Dat geeft me zo'n veilig gevoel. Mijn vader leerde me op mijn vierde schaken, ook zo'n ding van ons. Vroeger speelden we vaak. Hij heeft me trouwens nooit laten winnen. Op mijn zestiende won ik voor het eerst van hem.'

3. Waarom toneel?

'Ik houd ervan een verhaal te vertellen. Vind het ook prettig als iemand mij een verhaal vertelt. Ergens helemaal in verdwijnen, me in iets verliezen, even uit de realiteit stappen. Dat heb ik af en toe nodig. Ik houd van die betovering. Als kind voerde ik voor mijn ouders tot vervelens toe toneelstukjes op tussen de schuifdeuren van de woonkamer. Ook nu vind ik het fantastisch dat ik een verhaal kan vertellen, dat ik samen met mensen uit de zaal kan beleven. Die spanning. Die adrenaline. Die meeslependheid. Er is niets mooiers dan dat. Eigenlijk is het een kinderachtig idee dat volwassenen gaan kijken naar andere volwassenen die net doen alsof ze iemand anders zijn. Maar blijkbaar is het zó magisch dat mensen dat pikken.'

4. Meest wijze raad die je ooit hebt gehad?

'Ik heb de neiging om op een hoge berg te zitten of in een diep dal. Volgens mij is dat de meest intense manier om het leven te leven. Om gelukkig te zijn. Maar het is onrustig. Ik laat me van nature leiden door mijn gemoedstoestand. Mijn ouders zeggen vaak dat ik ook ergens in het midden moet durven zijn. Dat klopt, want dat brengt rust.'

5. Workaholic?

'Bij mij is het alles of niks. Ik raakte vroeger in paniek als ik vakantie had. Bang voor een dag dat er niets zou gebeuren en

ik een zwart gat zou storten. Bang voor de leegte na een drukke periode. Nu heb ik dat nog steeds een beetje. Ik ben bang op te houden met bestaan als ik niet werk. Acteren is een ongrijpbaar beroep. Als ik op toneel sta, ben ik acteur. Maar in het dagelijks leven niet. Het is een vak dat je iedere keer opnieuw moet uitvinden. Na de vakantie is er toch altijd die irrealistische angst dat ik het niet meer kan. Dat het weg is. Toch overwin ik die angst iedere keer, door er niet aan toe te geven.'

6. Verliefd?

'Ik had een relatie van viereneenhalf jaar en die is sinds kort uit. Ik ben nu weer vrijgezel. Dus nee, ik ben niet verliefd.'

7. Welk vooroordeel over jou moet meteen de wereld uit?

'Ik praat veel en ben erg aanwezig. Mensen kunnen daardoor denken dat ik veel zelfvertrouwen heb en een zeker iemand ben. Terwijl dat niet altijd zo is. Ik weet het vaak helemaal niet. Ik lijk soms sterker dan ik ben.'

8. Wanneer ben je onzeker?

'Als ik aan een nieuw stuk begin en voor het eerst moet spelen, ben ik bang om door de mand te vallen. Dan denk ik: straks zien ze dat ik het niet kan. Daar probeer ik dan overheen te stappen. Ik laat het niet merken. Op de avond van een première zou ik ook het liefst op de bank kruipen of lekker naar bed gaan. Maar uiteindelijk sta ik toch voor een volle zaal dat toneelstuk te spelen. Omdat ik weet dat die angst bij het uitspre-

'*The Sound of Music* was een soort drug voor mij. Als ik me op de toneelschool even niet goed voelde, keek ik ernaar. Ik kijk stiekem nog wel eens'

ken van de eerste zin weg is. De wil om te spelen is groter dan de angst om te falen.'

9. Grootste ergernis?

'Mensen die niet verder kijken dan ze zouden moeten kijken. Die alles vanuit hun eigen referentiekader zien en hun mening niet kunnen bijstellen. Ik kan ook slecht tegen twijfelaars. Mensen die niet weten wat ze willen. Ik ga zelf ook altijd af op mijn gevoel. Dan denk ik: dát wil ik, dus dát doe ik.'

10. Welke persoon hoop je nooit meer tegen te komen?

'Toen ik op de lagere school zat, was er een man die een adressenlijst van onze klas had gevonden. Hij belde alle kinderen, deed alsof hij de school dokter was en ging vervolgens vieze vragen stellen. Er gebeurde verder niks, maar het was de eerste keer dat ik besefte dat er ook heel akelige mensen op deze wereld zijn. Daarvoor had ik een tomeloos vertrouwen in iedereen. Gek hè, maar dat voorval staat me nog steeds bij.'

11. Grootste angst?

'Dat ik de controle verlies over mijn leven. Vroeger was ik altijd bang dat mijn vader of mijn moeder dood zou gaan. Dan ging ik 's avonds naar beneden om te kijken of ze nog leefden. Ik heb het gevoel dat ik alles bij elkaar moet houden. Ik voel me gelukkig. Ben bang dat ik de grip daarop kwijtraak. Dat ik gek word. Er een ramp gebeurt. Dat is natuurlijk een heel naïeve gedachte. Ik leer nu om het los te laten. Als er iets ergs gebeurt, zal dat wel een reden hebben, prevent ik me dan in. Toen ik op school zat en *Onderweg Naar Morgen* deed, kwam dat besef pas echt. Ik werkte té veel. Ik wilde het krampachtig vasthouden, maar ik was te moe. Mijn lichaam was op. Dus moest ik alles loslaten. Dat luchtte op. Ik begin langzaam te leren dat loslaten ook goed kan zijn.'

12. Wat heb jij met Marilyn Monroe?

'Dat vind ik de mooiste vrouw aller tijden!

Ze is prachtig qua uiterlijk, maar ze heeft ook zo'n tragisch leven gehad. Iedereen vond haar fantastisch en dat terwijl ze zo bang en alleen was. Haar eenzaamheid intrigeert me. Ik vind het een mooi drama. Haar innerlijk staat in schril contrast met de buitenkant. Die tegenstelling is tegelijkertijd zo duidelijk aanwezig in haar leven. Dat vind ik waanzinnig fascinerend aan haar.'

13. Je speelde als vijftienjarige in *Onderweg Naar Morgen*. Hoe was dat?

'Ik stapte als onzeker meisje een veel te volwassen wereld binnen. Ik had geen idee waaraan ik begon. Ik wist alleen dat het mijn droom was. Het voelde als de eerste stap van mijn acteercarrière. Maar ik moest ineens voor mezelf opkomen. Mensen verwachtten dat ik presteerde. Keken naar me op straat. En dat terwijl ik nog een kind was. Mijn ouders hebben het altijd weten te relativeren, hebben me met beide benen op de grond laten staan. Me nooit de hemel in geprezen, omdat ik ineens 'bekend' was. Ze hebben me altijd duidelijk gemaakt dat er meer is in het leven. Bekendheid geeft geen vervulling, het acteren zelf wel.'

14. Meest emotionele moment in je leven?

'Dat was toen ik mijn eerste grote première speelde: *Othello*, bij Toneelgroep Amsterdam. Na afloop bogen we. Het publiek klapte. Dit was waar ik altijd van had gedroomd. Op het toneel staan, met geweldige acteurs, in de schouwburg in Amsterdam. Ik geloofde bijna niet dat ik dat écht had gedaan. Mooi was dat.'

15. Je bent begin twintig, speelt bij TGA en hebt je droom bereikt. Wat nu?

'Ik heb mijn droom helemaal niet bereikt. Ik wil nog lang bij Toneelgroep Amsterdam blijven en nog héél veel mooie rollen spelen om een steeds betere actrice te worden. Dit is nog maar het begin!'

16. Waar schaamt jij je voor?

'Vroeger heb ik samen met een vriendinne-

tje een meisje gepest. Voor mijn gevoel stelde dat niets voor. Ik weet niet eens meer waarom, ze had een gekke broek aan of zo. Later vertelde iemand die haar kende dat dit in haar leven iets heel groots was geworden. Iets waar ze ontzettend mee zat. Ik had geen idee dat het zo'n impact op haar had gehad. Voor mij was het iets heel onschuldigs – maar ik vind het nog steeds erg.'

17. Welke rol zou jij graag gespeeld hebben?

(Brede glimlach:) 'Nu wil ik alles spelen, maar vroeger zou ik Julie Andrews in *The Sound of Music* hebben geantwoord. Dat was jarenlang een soort drug voor mij. Als ik me op de Toneelschool even niet goed voelde, dan keek ik ernaar. Eigenlijk is het een verschrikkelijke film, ik weet het. Maar ik vond het zo'n mooi dramatisch verhaal. Ik geef toe dat ik de film stiekem nog wel eens kijk.'

18. Wat is je kracht?

'Mijn wil. Dát is mijn kracht. Mijn wil om te acteren. Mijn wil om me over die onzekerheid te zetten en toch steeds weer op de planken te gaan staan.'

19. Welk boek ligt standaard op je nachtkastje?

'*Kees de jongen*. Dat lees ik elk jaar. Het beschrijft zo mooi hoe een kind denkt en langzaam volwassen wordt. Het is een jongetje dat vlucht in fantasieën en dromen. Als zijn vader doodgaat, kan hij zijn verdriet niet meer wegdromen. Op dat moment maakt hij een stap naar volwassenheid. Ik herken mezelf in dat boek. Ik ben heel lang bang geweest om geen kind meer te zijn. Om volwassen te worden. Verantwoordelijk te zijn voor alles. Terwijl je dat tegelijkertijd ook wilt. Die angst én die dromen zitten in *Kees de jongen*.'

20. Wanneer zul je rustig starven?

'Als ik kinderen heb gekregen die de wereld aankunnen en die ik gelukkig volwassen heb zien worden.' ■